

ZÁKLADNÍ IDEOVÁ VÝCHODISKA

Projev předsedy Petra Macinky
na Prvním kongresu politické strany
Motoristé sobě dne 7. 12. 2024.

PRVNÍ
KONGRES
2024

MOTORISTÉ
sobě

Vážený pane prezidente, vážení hosté, milí Motoristé,

dovolte mi, abych Vás zde ještě jednou přivítal. Skutečně si vážíme toho, že jste tu dnes všichni s námi.

Když jsem před několika týdny představoval stranu Motoristů mezinárodnímu publiku v Paříži před špičkami Evropské strany Patriotů na jejím valném shromáždění, byl jsem si vědom nelehkého úkolu. Vysvětlit v krátkém čase cizincům málo známým českých poměrů a reálií podstatu toho, proč jsme si pro vážně míněnou politickou aktivitu zvolili poměrně neortodoxní název – Motoristé.

Připustil jsem, že na první pohled může být politická strana s tímto názvem vnímána buď jako jistá forma parodie, recese, anebo jako nějaký excentrický pokus vyzdvihnout jednu skupinu společnosti – řidiče nebo šoféry. Zároveň jsem však řekl, že my jsme si tento svůj název zvolili záměrně jako provokativní symbol dnešní doby, jejíž elitářský mainstream pohrdá obyčejnými lidmi, stejně jako pohrdá i jejich základními životními potřebami. Protože nesporným symbolem existenčních potřeb stovek milionů evropských občanů je právě soukromý osobní automobil.

„Automobil“ a „motorismus“ jsme si zvolili jako pro veřejnost srozumitelný symbol zastřešující vše, co levicovní pokrokáři dnešních dní tolik agresivně napadají.

Ocitli jsme se v době, kdy jsou nám těmito lidmi běžné věci, základní hodnoty i oblasti, na nichž závisí životy drtivé většiny společnosti, líčeny a vykreslovány jako NEPŘÁTELÉ. Nepřátelé planety, nepřátelé morálky, nepřátelé Západu, nepřátelé budoucnosti a čím dál častěji už i jako nepřátelé naší současnosti.

Absurdní útoky na podstatu normálního světa se v čase zostřují, a to bez ohledu na dominantní názor široké veřejnosti. Ukázkou mohou být nedávné evropské volby, které sice jistý posun ve společnosti ukázaly, ale které byly mainstreamem zcela ignorovány. Evropské unii nyní dominuje snad ještě zelenější Leyenovská Komise, než jaká byla ta předchozí, v níž seděl fanatický Frans Timmermans.

Je faktem, že zelení ideologové, kteří tvoří hnací motor levicového radikalismu, za uplynulé desítky let dokonale ovládli evropský systém. Motoristé proto považují za zásadní se tomuto tlaku vymezit.

Formulovali jsme deset tezí, z nichž vyplývá deset hodnot, oblastí, komodit či entit, které NEJSOU a nesmí být vnímány jako NEPŘÁTELÉ. Toto desatero lze považovat za základní ideové vymezení politické strany Motoristé sobě.

1. AUTOMOBIL není nepřítel

Automobil představuje klíčový prvek moderní mobility a osobní svobody, která umožňuje lidem snadno cestovat a překonávat vzdálenosti. Je určujícím nástrojem pro ekonomiku, obzvláště ve venkovských oblastech s omezenou infrastrukturou veřejné dopravy. Systematické snižování dostupnosti automobilů (nejen tlakem na stále přísnější normy) omezuje osobní svobodu a pohyb, což má negativní dopady na životní standard a práci mnoha lidí. Omezování možností individuální mobility je možná snesitelné pro mladé a zdravé jedince, ale velice bezohledné vůči starším a zranitelnějším.

Všichni revolucionáři všech dob se vždy snažili ovládnout obyvatelstvo tím, že lidem znemožnili pohyb, případně ho zkolektivizovali. Již nevolníci za feudalismu mohli svému pánovi koně pouze vést, ale nikdy na něm nesměli jet. A podobné je to i dnes, kdy sledujeme extrémní a stále se zvyšující ideologický tlak na omezování individuální automobilové dopravy ve prospěch dopravy veřejné.

Možnost vlastnit osobní soukromý automobil je přitom jednoznačně tím největším výdobytkem svobody jednotlivce v historii lidstva. I v době tuhé československé normalizace měly miliony lidí možnost nasednout do svých emběček a trabantů a uniknout ze sídlištních garsonek do míst, kde se alespoň na chvíli cítili svobodně. Bez rozvíjejícího se masového automobilismu by nic takového neexistovalo.

Automobil není a nesmí být vnímán jako nepřítel!

2. ČLOVĚK není nepřítel

Člověk je základem společnosti a všech jejích systémů. Jeho potřeby, svobody, práva a blahobyť jsou zásadní pro zdravé fungování každé komunity. Místo nahlížení na člověka jako na problém, či dokonce jako na škůdce musí společnost hledat cesty, jak vyvažovat jeho zájmy s potřebami přírody a technologií. Vnímání člověka jako „nepřítele“ přináší riziko, že se důraz přesune na restriktce a omezení, spíše než na spolupráci a rozvoj.

Po celou historii naší civilizace stál ve středobodu uvažování „člověk“ a jeho blaho. Chceme, aby se člověk měl dobře, aby nebyl nemocný, aby nežil v bídě, protože jen uspokojený život člověka mu generuje energii a ochotu pro zvelebování prostředí, ve kterém žije. Bohatá společnost se ostatně např. k životnímu prostředí vždy chovala daleko lépe než společnost chudá.

Klimatickým aktivistům se v posledních letech a dekadách podařil úžasný „shift“. Člověk byl ze středobodu uvažování vyňat a byl nahrazen planetou či chcete-li přírodou, a tak veškeré naše uvažování a konání má nyní směřovat již výlučně k „záchraně“ planety.

Jenže tím se člověk, o jehož blaho vždy šlo, stává v podstatě škůdce, ničitelem a drancovatelem matky Země. Z antropocentrického přístupu ke společnosti jsme se dostali k antropogennímu ničení planety.

Tím vznikl novodobý dědičný „pocit viny“, který se v nás evangelisté zeleného náboženství pokoušejí vyvolávat. Tady vznikl požadavek na život v odříkání, jímž můžeme svůj hřích proti přírodě alespoň symbolicky odčinit. Tady vznikl zatím nejvážnější útok na svobodu a na kapitalismus, který jediný dokáže garantovat slušnou životní úroveň všem, a ne jen hrstce vyvolených za naše daně.

Motoristé vnímají člověka jako středobodu zájmu a odmítají veškeré útoky na jeho přirozenost. Ať už ty zelené, které z nás činí ničitele planety, anebo ty genderové, které zacházejí tak daleko, že dokonce zpochybňují i samotnou naši biologickou podstatu. Člověk je samozřejmě pouze muž a žena, bez ohledu na psychickou poruchu několika jednotlivců, kteří si myslí něco jiného a jsou přesvědčeni o své různorodosti.

Člověk není a nesmí být vnímán jako nepřítel!

3. KLIMA není nepřítel

Klima je přirozenou součástí planety Země, na které závisí všechny ekosystémy i lidský život. Nejedná se o protivníka, jehož je třeba spoutat, ale o systém, který se miliardy let vyvíjí a mění – bez ohledu na činnost člověka. Změny klimatu se na světě odehrávaly dávno před érou lidí a nepochybně se budou odehrávat i dlouho po ní.

Představa, že je možné klima na Zemi ovlivňovat, nebo dokonce stabilizovat či zakonzervovat do nějakého již dále neměnného stavu, je naivní, falešná a nevědecká.

Vliv člověka na globální teplotu se sotva může srovnávat s vlivem měnící se intenzity slunečního záření v rámci cyklické proměnlivosti parametrů oběžné dráhy Země okolo Slunce. Klima se i bez ohledu na činnost člověka bude na planetě měnit dál v důsledku změn magnetického pole, aktivity vulkánů, působení aerosolů, asteroidů, pohybu kontinentů, anebo mořských proudů. Ničemu z toho samozřejmě nemůže ani sebenamyšlenější člověk konkurovat, natož poroučet.

Často zaznívající teze, že existuje vědecký konsenzus o tom, že klima nyní ovlivňuje již výlučně pouze aktivita člověka, je tezí neobhájitelnou, manipulativní a podvodnou. Žádný takový konsenzus neexistuje, stejně jako neexistuje ani žádná klimatická krize, jak se nám snaží namlouvat různí Niedermayerové, Nerudové, von der Leyenové, svaté Greta Thunbergové, anebo jim podobní „vědci“ z Hollywoodu při cestách soukromými tryskáči na klimatické konference OSN.

Člověk klima nepochybně ovlivňuje, ale jeho vliv se projevuje teprve na x-tém místě za desetinnou čárkou. V porovnání se zmiňovanými faktory je zcela zanedbatelný.

Extrémně nákladné plány na dekarbonizaci světa, jakož i celá zelená ideologie jako taková jsou pouhými nástroji evropské radikální levice, které jí mají zajistit dostatek prostředků pro nový gigantický přerozdělovací, a tedy socialistický koncept, v jehož důsledku má dojít k násilné převýchově celé společnosti za její vlastní peníze.

Nesmyslné regulace prosazované pod záminkou ochrany klimatu omezují, blokují a zastavují přirozený lidský rozvoj a podkopávají ekonomiku a prosperitu celé společnosti. Je důležité se vrátit k ochraně přírody, což je skutečná konzervativní hodnota, ale zároveň je třeba otevřeně říci, že „boj s klimatem“ a „ochrana přírody“ spolu absolutně nesouvisí.

Klima není a nesmí být vnímáno jako nepřítel!

4. ENERGIE není nepřítel

Energie je nezbytnou podmínkou pro fungování moderní společnosti. Pohání průmysl, domácnosti i dopravu. Bez stabilních a dostupných zdrojů energie se zastaví ekonomika a dojde k výraznému poklesu kvality života i životní úrovně. Místo populistického a ideologického omezování přístupu k energii je třeba se naopak zaměřit na efektivní způsoby její produkce.

Energetika nemůže být oblastí, která je omezována z politických důvodů. Hra na revoluční podporu tzv. obnovitelných zdrojů je nezodpovědná a bezohledná. Jediným viditelným důsledkem je pouze zbytečné navyšování ceny jak pro podniky, což ohrožuje jejich další fungování, tak pro domácnosti, což může v mnoha případech vyústit v energetickou chudobu, zejména u našich seniorů s fixními příjmy.

Hloupá kampaň TOP 09 „netopte a raději noste dva svetry, když je vám zima“ se už nikdy nesmí opakovat. Stejně jako není možné naskakovat na ideologické moralizování, že je nutné nastolit drastické snižování emisí skleníkových plynů prostřednictvím omezování spotřeby energie. Tlak na umělé snižování energetické stopy domácností, omezování topení anebo osobní dopravy je nepřijatelný. Stejně jako je nepřijatelné umělé navyšování nákladů pomocí starých, ale i nových emisních povolenek, které mají v brzké době zatížit cenu pohonných hmot či vytápění domácností.

Energie se nesmí stát luxusním zbožím.

Energie a energetika není a nesmí být vnímána jako nepřítel!

5. UHLÍ není nepřítel

Uhlí je v podstatě jediná energetická komodita, kterou v České republice máme. Množství ropy a zemního plynu, které jsme schopni na našem území těžit, je zanedbatelné a pokryje pouze zlomek naší spotřeby. Naopak množství energeticky využitelného uhlí, které máme k dispozici, spolehlivě vystačí i na desítky let trvající transformaci energetického mixu České republiky směrem k posilování jaderné energetiky.

Ekologická kondice českých uhelných elektráren je dnes diametrálně odlišná od stavu, v němž se nacházely na konci komunismu. První vláda premiéra Václava Klause na počátku 90. let zvládla realizaci pravděpodobně nejrozsáhlejšího a nejrychlejšího ekologického programu v Evropě, kdy došlo k uvedení všech českých uhelných energetických zdrojů do takového technického stavu, který by vyloučil další devastaci životního prostředí. V letech 1992 – 1998 bylo vynaloženo více než 100 miliard korun na instalaci odsiřovacích jednotek, fluidních kotlů a rekonstrukce odlučovačů popílku. Bez nadsázky lze říci, že kabinet Václava Klause byl neekologičtější vládou ze všech, které po ní následovaly až do dneška, včetně vlády Mirka Topolánka nakažené Stranou zelených, anebo vlády Petra Fialy napadené piráty.

Uhlí – na rozdíl od solárních či větrných dotačních experimentů – představuje stabilní energetický zdroj. Odmítání uhlí a překotné utlumování jeho těžby z čistě ideologických důvodů představuje riziko energetické chudoby, ale i ohrožení bezpečnosti státu.

Těžit české uhlí znamená posilovat energetickou soběstačnost České republiky. Těžit české uhlí znamená skutečně snižovat závislost na dovozu plynu. Protože české uhlí je levnější než ruský plyn! A tak by namísto hysterického boje proti těžbě uhlí měly být hledány cesty, jak tento zdroj co nejdéle efektivně využívat.

Uhlí není a nesmí být vnímáno jako nepřítel!

6. PRŮMYSL není nepřítel

Průmysl je páteří české ekonomiky, vytváří pracovní místa a produkuje zboží, které zlepšuje kvalitu života každého z nás. Česká republika je jednou z nejprůmyslovějších ekonomik v Evropě, kdy zejména strojírenství a automobilový průmysl tvoří významný podíl našeho HDP.

Vnímat průmysl jako hrozbu vede k riziku úpadku výroby, k závislosti na dovozech a k nezaměstnanosti. Dopady levicových a zelených opatření, které průmysl zatěžují zbytečnými regulacemi, normami a ekologickými daněmi v podobě emisních povolenek, jsou ničivé. A to nejen ve vztahu k velkým průmyslovým provozům, ale i pro menší podniky a celou střední třídu obyvatel.

Fungující průmysl je naopak třeba podpořit snížením byrokratické, environmentalistické i daňové zátěže. Není možné podkopávat pozice českého průmyslu v nesmyslné honbě za snižováním emisí skleníkových plynů. Proces dekarbonizace průmyslu je procesem deindustrializace Evropy. Svět nepřátelský vůči průmyslu je světem nedostatku, umělého omezování spotřeby, nárůstu cen zboží i služeb a plošného snižování životní úrovně celé společnosti.

Liberalizací prostředí a odmítnutím zelené sebedestrukce je možné zabránit krachům či přesunům výroby mimo dosah „greendalové jurisdikce“. Osvobozením našeho průmyslu z pastí dekarbonizace se vyhneme systému direktivního dotačního hospodářství, a tedy silné závislosti na státu, na Evropské unii a na veřejných financích. To je bohužel stav, do něž v současné době nevyhnutelně směřujeme.

Průmyslový rozvoj nesmí být umlčen pod zástěrkou boje s klimatickými změnami. Český průmysl si zaslouží být obhajován a bráněn, bráníme tím samotnou podstatu naší současné i budoucí existence.

Průmysl není a nesmí být vnímán jako nepřítel!

7. TRH není nepřítel

Jedině svobodný trh, liberální ekonomika a kapitalismus představují efektivní cestu, jak zajistit prosperitu a slušnou životní úroveň všem, nikoli pouze hrstce vyvolených za naše daně. Naopak distancováním se od principů volného trhu obětujeme hospodářský růst, riskujeme ekonomickou stagnaci či recesi, jdeme vstříc technologickému zaostávání, propadu životní úrovni i nárůstu společenského napětí.

Dnešní ekonomický systém již dávno není systémem skutečné tržní ekonomiky. Je vysoce regulován a zatížen nejrůznějšími sociálními a environmentálními náklady. Evropská ekonomika se od tržního hospodářství vzdaluje a proměňuje se v systém státního intervencionismu. Vliv politiky na ekonomiku zesílil natolik, že se svět dnešní Evropské unie blíží tomu, jak kdysi býval charakterizován komunismus, v němž politika diktovala ekonomiku.

Je proto třeba se vrátit k základním principům nabídky a poptávky, které přirozeně a bez zbytečných byrokratických zásahů směřují zdroje tam, kde jsou skutečně potřeba. Je třeba opustit model deformování cen umělými stimuly, dotacemi nebo kvótami. To je systém, který vede k neefektivitě, ale také k nátlaku na nepřirozenou změnu chování spotřebitelů na základě politického a ideologického zadání, nikoli podle jejich vlastních preferencí.

Trh není a nesmí být vnímán jako nepřítel!

8. KORUNA není nepřítel

Národní měna je symbolem ekonomické suverenity a kontroly nad vlastní hospodářskou politikou. Existence vlastní měny umožňuje, aby stát mohl pružně přizpůsobovat svoji měnovou politiku potřebám domácí ekonomiky i vnějším vlivům. Opustit korunu by znamenalo ztrátu nástrojů k řízení národního hospodářství a oslabení naší schopnosti reagovat na krize.

Přijetí eura, po němž někteří aktivisté hlasitě volají, znamená vzít na sebe náklady a rizika, z nichž velkou většinu nejsme schopni ovlivnit a které tak ponese za jiné. Tlakem na zrušení české koruny vyjadřují prosazovatelé našeho vstupu do eurozóny jasný postoj, že princip národní suverenity považují za překonaný, zánik české státnosti by jim nevadil, stejně jako by jim nevadila přeměna naší země v jeden z evropských regionů podřízených evropskému superstátu. Velká většina veřejnosti vstup do eurozóny dlouhodobě rozhodně odmítá. Výjimkou jsou některé oborové lobby, které vyzdvihují mikro-výnosy svých byznysů nad nesouměřitelně vyšší makro-náklady, které by vstup České republiky do eurozóny znamenal pro celou společnost.

Českou korunu se nepodařilo zničit ani německým okupantům za II. světové války, ani sovětským okupantům po srpnu 1968. Nyní se o to snaží politici z fanaticky pro evropských stran typu STAN či TOP 09 za nepochopitelné podpory prezidenta republiky. Česká koruna si před všemi těmito prapodivně motivovanými nájezdníky zaslouží silnou obranu a vytrvalou obhajobu.

Česká koruna není a nesmí být vnímána jako nepřítel!

9. PRAVDA není nepřítel

Pravda je základem informovaného rozhodování jednotlivců i institucí. Potlačování pravdy či její deformace vede k nedůvěře a k rozkladu hodnot, na nichž je společnost postavena.

Veřejnosti je třeba umožnit, aby se k ní pravdivé informace dostávaly, i když mohou být nepříjemné. Svobodu slova je nutné důsledně hájit, i kdyby měla být (pro někoho) nebezpečná.

Hra na potírání tzv. dezinformací je nesmírně riskantní. Dezinformace nepředstavují žádný významný problém ve společnosti. To nám tvrdí pouze politické struktury, které se tím snaží zamlžit neexistenci vlastního vážného politického programu, anebo nátlakové organizace, které hon na dezinformátory zneužívají za účelem omezování svobody projevu, k pokusům o názorovou unifikaci společnosti i pro vyloučení oponentních postojů ze svobodné debaty.

Neexistuje nic jako „oficiální pravda“. Vynucovaná politická korektnost je v důsledku vždy škodlivá a často představuje spíše „institucionalizovanou lež“.

Jeden ze sedmi státních symbolů České republiky – prezidentská standarta – nese heslo „Pravda vítězí!“ Naším úkolem je nedopustit, aby se vrátila atmosféra, kterou připomíná slavný epigram Karla Havlíčka Borovského: „Za pravdu je různá sazba – jednou pomník, jindy vazba. Kdo ji řekne dřív než včas, tomu pravda zlomí vaz.“

Pravda není a nesmí být vnímána jako nepřítel!

10. SVOBODA není nepřítel

Svoboda je nejdůležitějším pilířem demokratické společnosti i nejvyšší entitou, v úvahách jednotlivce nadřazenou ostatním hodnotám. Umožňuje lidem žít svůj život podle vlastních priorit a vlastního přesvědčení i plně čerpat životní energii ze svých úspěchů.

Občané České republiky mají tragickou a neblahou zkušenost s životem v totalitě a v nesvobodě. Za 106 let trvání historie naší země jsme si prošli časy spíše horšími než lepšími. Řada lidí však už na minulost zapomněla, anebo jsou mladší a narodili se do poměrů svobodných. Mnozí z nich se proto dívají příliš nadšeně ke světlym progresivním zítřkům, ale nevíšimají si, jak reminiscence neblahých okamžiků z dob minulých režimů opět nabývají reálných obrysů, včetně všech jejich „léček a omylů“.

Občané zemí Západu nemají osobní prožitek poválečného komunismu a tragické sovětské dominance nad východní Evropou, postrádají proto senzitivitu vůči politickým konstruktům, které nevyhnutelně směřují ke ztrátě jejich svobody. Ta nyní navíc nepřichází revolučním výstřelem z Aurory ani Vítězným únorem, ale plíživě a salámovou metodou pod nejrůznějšími záminkami.

Jednou je to záminka bezpečnosti, podruhé se zachraňuje planeta, jindy nás svazuje pokrytectví lidskoprávních agend a dalších, s nimi souvisejících výdobytků pokrokářské radikální levice, jako jsou multikulturalismus, morální cenzura, kulturní inkluze, cancel culture a woke revoluce, neboli snaha

moderních kolektivistů o rozbití demokracie jako vlády většiny a nastolení nadvlády menšin, kterou vznešeně nazývají „liberální demokracie“.

Kapitalismus a svoboda jednotlivce dnes čelí nejvážnějšímu útoku od pádu komunismu v Evropě před 35 lety. Jen už se u nás ten nový komunismus nesnaží instalovat Sovětský svaz, ale byrokracie Evropské komise. Važme si proto svrchovanosti své vlastní země, protože pouze suverénní národní stát může být garantem skutečné demokracie. Žádné novodobé RVHP, ani EU Čechům svobodu nezajistí, spíše odebere.

Vážení kolegové,

Motoristé sobě budou ode dnešního dne pevně odhodláni stát proti všem, kteří se snaží vnímat nejen naši svobodu, ale i všechny předchozí zmíněné body jako své nepřátele.

K tomu nám dopomáhej rodina v bezpečí, národ ve svých hranicích a Bůh.

Děkuji vám za vaši pozornost.

Petr Macinka
sportovní hala Královka
Praha, 7. prosince 2024

POZNÁMKY

www.motoristesobe.cz

MOTORISTÉ
sobě